

Stanovisko Nejvyššího soudu ze dne 11.06.1998, sp. zn. Stn 4/97, ECLI:CZ:NS:1998:STN.4.1997.1

Číslo: 39/1998

Právní věta:

Usnesení o propuštění zadržené osoby na svobodu podle § 77 odst. 2 tr. ř. není rozhodnutím o vazbě, takže proti němu není přípustná stížnost (§ 141 odst. 2, § 74 odst. 1 tr. ř. *a contr.*).

Naproti tomu usnesení o nahrazení vazby zárukou nebo slibem podle § 73 tr. ř., resp. peněžitou zárukou podle § 73a tr. ř., jsou rozhodnutími o vazbě, proti kterým je podle § 74 odst. 1 tr. ř. přípustná stížnost.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 11.06.1998

Spisová značka: Stn 4/97

Číslo rozhodnutí: 39

Číslo sešitu: 7

Typ rozhodnutí: Stanovisko

Hesla: Zadržení

Předpisy: 141/1961 Sb. § 73

§ 141 odst. 2

§ 73a

§ 74 odst. 1

§ 77 odst. 2

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Z odůvodnění:

V rozhodovací praxi soudů se vyskytly rozdílné názory na posuzování otázky, zda pro rozhodnutí (usnesení) soudce podle § 77 odst. 2 tr. ř. o propuštění zadržené osoby na svobodu je přípustná stížnost. Zatímco velká většina soudů judikuje tuto otázku shodně s rozhodnutím publikovaným pod č. 29/1994 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, které v těchto případech stížnost nepřipouští, vyskytly se i názory opačné. Protože bylo zřejmé, že tato právní otázka vyžaduje sjednocení výkladu, předseda trestního kolegia Nejvyššího soudu podle § 30 odst. 2 zák. č. 335/1991 Sb., o soudech a soudcích, ve znění pozdějších předpisů, a čl. 14 odst. 1 písm. f) Jednacího řádu Nejvyššího soudu navrhl, aby trestní kolegium Nejvyššího soudu zaujalo ke sjednocení jejího výkladu stanovisko.

Trestní kolegium Nejvyššího soudu si před zaujetím tohoto stanoviska vyžádalo podle § 30 odst. 3 zák. č. 335/1991 Sb., o soudech a soudcích, ve znění pozdějších předpisů, vyjádření od Ministerstva spravedlnosti ČR, Nejvyššího státního zastupitelství, předsedů obou vrchních soudů i všech krajských soudů, Právnických fakult UK v Praze, MU v Brně a ZČU v Plzni a od České advokátní komory.

Z uvedených vyšších soudů pouze Krajský soud v Plzni zastává názor, že proti usnesení soudu podle § 77 odst. 2 tr. ř. o propuštění zadržené osoby na svobodu je přípustná stížnost. Tento názor se ustálil na společné gremiální poradě soudců Krajského soudu v Plzni a Okresního soudu Plzeň - město a je akceptován jak stížnostními senáty tohoto krajského soudu, tak i téměř všemi okresními soudy v jeho obvodu. Pokud jde o věcné argumenty ústící do tohoto závěru, Krajský soud v Plzni především považuje usnesení o zadržené osobě za rozhodnutí o vazbě podle § 68 tr. ř., a to přesto, že ustanovení § 77 odst. 2 tr. ř. je obsaženo ve druhém oddílu čtvrté hlavy, zatímco ustanovení § 68 se nachází v prvním oddíle této hlavy trestního řádu. Obě tato ustanovení jsou totiž do té míry propojena, a nelze je vykládat odděleně. Oddíl druhý neupravuje pouze postup orgánů činných v trestním řízení ve fázi před podáním návrhu na vzetí do vazby, nýbrž i samotné podání tohoto návrhu, a to kdo, kdy a jak o něm rozhoduje. Opačný výklad nepřipouštějící stížnost státního zástupce proti usnesení soudu o propuštění zadržené osoby na svobodu by narušoval také princip rovnosti stran, neboť zatímco obviněný by měl stížnost do usnesení, jímž byl podle § 68 tr. ř. do vazby vzat, státní zástupce by právo stížnosti do usnesení, jímž nebylo vyhověno jeho návrhu na vzetí obviněného do vazby, neměl. Argumentem pro připuštění stížnosti do tohoto, ve skutečnosti negativního rozhodnutí o vazbě, může být např. i úprava srovnatelného ustanovení § 116 odst. 2 tr. ř., které připouští stížnost jak do pozitivního, tak i negativního rozhodnutí o návrhu státního zástupce na pozorování obviněného ve zdravotnickém ústavu za účelem vyšetření jeho duševního stavu. Pro tento závěr svědčí rovněž skutečnost, že soudce, který v přípravném řízení rozhodl o propuštění zadržené osoby na svobodu, je po podání obžaloby podle § 30 odst. 2 tr. ř. vyloučen z rozhodování ve věci samé, neboť skrze zkoumání existence vazebních důvodů zaujímá též jednoznačný vnitřní vztah k důvodnosti probíhajícího trestního stíhání. Na správnosti tohoto závěru nemůže nic změnit ani skutečnost, že stížnost státního zástupce proti usnesení o propuštění zadržené osoby na svobodu nemá odkladný účinek, neboť jednak nejde o rozhodnutí o propuštění obviněného z vazby podle § 74 odst. 2, věta první, tr. ř. a jednak by byl takový odkladný účinek v rozporu s čl. 8 odst. 3, věta třetí, Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listiny“), podle kterého „Soudce musí zadrženou osobu do 24 hodin od převzetí vylechnout a rozhodnout o vazbě nebo ji propustit na svobodu.“

Z dalších připomínkových míst prezentovalo shodný názor jako Krajský soud v Plzni pouze Nejvyšší státní zastupitelství.

Naproti tomu všechna ostatní připomínková místa ve svých vyjádřeních považovala názor obsažený v rozhodnutí publikovaném pod č. 29/1994 Sb. rozh. tr., který proti usnesení soudu podle § 77 odst. 2 tr. ř. o propuštění zadržené osoby na svobodu stížnost nepřipouští, za správný a odpovídající konstantní judikatuře soudů v jejich obvodech. Na správnosti tohoto názoru podle nich nic neubral ani náleží Ústavního soudu uveřejněný pod č. 214/1994 Sb., kterým byla zrušena ta část ustanovení § 74 odst. 1 tr. ř., jež nepřipouštěla stížnost proti rozhodnutí podle § 71 odst. 2, 5 tr. ř. o prodloužení vazby; rozhodnutí podle § 77 odst. 2 tr. ř. o propuštění zadržené osoby na svobodu se však tento náleží Ústavního soudu a na něj navazující novelizace ustanovení § 74 odst. 2 tr. ř. nedotkly.

Kopie rozhodnutí, které krajské soudy (s výjimkou Krajského soudu v Plzni) ke svým vyjádřením přiložily, dokládají, že v jejich obvodech je, až na nepatrné výjimky, judikováno jednotně ve shodě s již vzpomenutým rozhodnutím č. 29/1994 Sb. rozh. tr., to jest, že proti usnesení podle § 77 odst. 2 tr. ř. o propuštění zadržené osoby na svobodu stížnost přípustná není.

Podstatné diskrepance se však v judikatuře těchto soudů vyskytly v případech, kdy rozhodovaly o

propuštění zadržené osoby na svobodu při nahrazení vazby zárukou nebo slibem podle § 73 tr. ř., či peněžitou zárukou podle § 73a tr. ř. Zatímco nevýrazná většina těchto usnesení byla opatřena poučením připouštějícím proti němu stížnost, ostatní soudy ani v těchto případech stížnost nepřipouštějí. V některých věcech takto rozdílně judikovali i soudci téhož okresního soudu. Ojediněle se vyskytla též rozhodnutí obsahující dělené poučení, že zatímco proti výroku podle § 73 odst. 1 tr. ř. o přijetí písemného slibu (záruky) je stížnost přípustná, proti na něj navazujícímu výroku podle § 77 odst. 2 tr. ř. o propuštění zadržené osoby na svobodu přípustná není.

Z dosud podaného přehledu judikatury soudů je tedy zřejmé, že až na soudy v obvodu Krajského soudu v Plzni soudy v obvodu ostatních krajských soudů rozhodují jednotně tak, že stížnost proti usnesení podle § 77 odst. 2 tr. ř. o propuštění zadržené osoby na svobodu nepřipouštějí. Tyto soudy také považují tuto dosavadní, již několik let trvající praxi nejen za vyhovující (účelnou), nýbrž též za zákonnou, odpovídající mimo jiné i principu rovnosti stran v trestním řízení. Jedinou výjimkou, zahrnující ovšem obvod celého soudního kraje, jsou soudy v obvodu Krajského soudu v Plzni, které proti tomuto usnesení stížnost připouštějí. Výrazně nejednotně je však soudy v obvodu všech krajů judikováno v případech, kdy zadržená osoba je propuštěna na svobodu, protože její vazba byla nahrazena zárukou nebo slibem (§ 73 tr. ř.), či byla přijata peněžitá záruka (§ 73a tr. ř.).

Trestní kolegium Nejvyššího soudu projednalo na svém zasedání dne 11. 6. 1998 návrh svého předsedy a s přihlédnutím k výše uvedeným vyjádřením připomínkových míst zaujalo k výkladu této otázky stanovisko, které založilo na následujících úvahách:

Názor, připouštějící stížnost proti usnesení soudu podle § 77 odst. 2 tr. ř. o propuštění zadržené osoby na svobodu, je opřen zejména o argument, že jde vlastně o negativní rozhodnutí o vazbě a že když stížnost je podle § 74 odst. 1 tr. ř. proti rozhodnutí o vazbě obecně přípustná, musí být přípustná jak proti jeho pozitivní, tak i negativní formě. Tento argument však není tak jednoznačný, jak by se na první pohled mohlo jevit.

Trestní řád nikde explicitně neuvádí, zda pod termínem „rozhodnutí o vazbě“, který používá např. v rubrice § 68 nebo ve zmíněném ustanovení § 74 odst. 1 o stížnosti, míní obě tyto formy. V ustanovení § 77 odst. 2, jehož výklad je předmětem tohoto stanoviska, se hovoří o povinnosti soudce „... rozhodnout o propuštění zadržené osoby, anebo rozhodnout, že ji bere do vazby“. Celá IV. hlava trestního řádu upravující zajištění osob a věcí, resp. její 1. oddíl (Vazba) i 2. oddíl (Zadržení), však vycházejí z ústavních předpisů, konkrétně z Listiny základních práv a svobod, podle jejíhož čl. 8 odst. 3 věta 3 soudce musí „zadrženou osobu do 24 hodin od převzetí vyslechnout a rozhodnout o vazbě nebo ji propustit na svobodu“. Z citované dikce je tedy zřejmé, že Listina za rozhodnutí o vazbě považuje pouze rozhodnutí o vzetí zadržené osoby do vazby, nikoli též její propuštění na svobodu. Jazykový výklad tohoto institutu použitého primárně v Listině a v návaznosti na ni též v trestním řádu, tedy přisvědčuje názoru, že usnesení podle § 77 odst. 2 tr. ř. – jímž soud propustil zadrženou osobu na svobodu, protože neshledal důvody pro její vzetí do vazby – nelze považovat za rozhodnutí o vazbě podle § 68 tr. ř., proti němuž je přípustná stížnost (§ 74 odst. 1 tr. ř.).

Dalším argumentem podporujícím tento názor je systematické řazení institutů obsažených v 1. a 2. oddíle IV. hlavy trestního řádu. Vazby se týká pouze 1. oddíl, který je tak i nazván a upravuje jak podmínky rozhodnutí o vazbě (§ 68), tak i stížnost proti tomuto rozhodnutí (§ 74), kdežto 2. oddíl je věnován institutu zadržení, a tak zní i jeho záhlaví. Sporné ustanovení § 77 odst. 2, které upravuje propuštění zadržené osoby na svobodu, je obsaženo v tomto druhém oddíle, do něhož však již nepatří ustanovení § 74 odst. 1 o přípustnosti stížnosti do rozhodnutí o vazbě. Pro správnost v současnosti výrazně většinového názoru, nepřipouštějícího stížnost do usnesení podle § 77 odst. 2 o propuštění zadržené osoby na svobodu, tedy svědčí i tento systematický výklad ustanovení obsažených v prvním a druhém oddíle čtvrté hlavy trestního řádu (*argumentum a rubrica*).

Trestní kolegium Nejvyššího soudu se v této souvislosti identifikuje též s názorem Právnické fakulty MU v Brně, že usnesení podle § 77 odst. 2 tr. ř. o propuštění zadržené osoby na svobodu je rozhodnutím o zadržení, tedy součástí procesu rozhodování o vazbě, nikoliv však rozhodnutím o vazbě jako takovém.

S dosud užitými metodami výkladu je v souladu rovněž historický vývoj (historický výklad) tohoto institutu. Zmíněný, Ústavním soudem derogovaný (zrušený) legální výčet rozhodnutí o vazbě obsažený v první závorce původní dikce ustanovení § 74 odst. 1 tr. ř. obsahoval mimo jiné rozhodnutí podle § 73 tr. ř. o nahrazení vazby zárukou nebo slibem i rozhodnutí podle § 73a tr. ř. o jejím nahrazení peněžitou zárukou (kaucí). Rozhodnutí podle § 77 odst. 2 tr. ř. o propuštění zadržené osoby na svobodu však neobsahoval, neboť zákonodárce toto rozhodnutí za rozhodnutí o vazbě nepovažoval. Jak je patrné z zdůvodnění tohoto nálezu, Ústavní soud derogoval tento legální výčet jen proto, že z rozhodnutí o vazbě nepřipustně vyjímal rozhodnutí o prodloužení vazby podle § 71 odst. 2, 5 tr. ř. a vylučoval tak jeho přezkoumání vyšší soudní instancí. K ostatním rozhodnutím obsaženým v tomto výčtu, resp. k tomu, že výčet neobsahoval rozhodnutí podle § 77 odst. 2 tr. ř. o propuštění zadržené osoby na svobodu, však Ústavní soud nevznesl žádné výhrady.

Vrátíme-li se při tomto historickém zkoumání ještě více do minulosti, zjistíme, že propuštění zadržené osoby na svobodu upravovala již „předlistopadová“ dikce ustanovení § 314c odst. 4 tr. ř. Podle tohoto ustanovení „samosoudce, jemuž byla spolu s návrhem na potrestání odevzdána osoba zadržená podle § 76, rozhodl, pokud ji nepropustil na svobodu, nejpozději do 48 hodin o jejím vzetí do vazby“. Ani tehdejší zákon, u kterého by bylo možno předpokládat méně práv pro zadrženou osobu a naopak více práv pro zástupce státu, tedy nepovažoval propuštění zadržené osoby na svobodu za rozhodnutí o vazbě, proti kterému by měl zástupce státu (tehdy prokurátor) právo stížnosti. Takový výklad přijala i dobová judikatura, podle níž „... Usnesení samosoudce podle § 314c odst. 4 tr. ř., jímž bere do vazby zadrženou osobu (§ 76 tr. ř.), je rozhodnutím o vazbě ve smyslu § 68 tr. ř., proti němuž je přípustná stížnost. Naproti tomu propuštění na svobodu takové osoby, která nebyla dosud podle § 68 tr. ř. vzata do vazby, není rozhodnutím o vazbě..“ (č. 23/1973 Sb. rozh. tr.).

Podle ustanovení § 141 odst. 4 tr. ř. „má stížnost odkladný účinek, jen kde to zákon výslovně stanoví“. V posuzovaných případech má podle § 74 odst. 2, věta první, tr. ř. odkladný účinek „pouze stížnost státního zástupce proti rozhodnutí o propuštění obviněného z vazby... a stížnost stran proti rozhodnutí o připadnutí peněžité záruky státu“. Za toto rozhodnutí však nelze považovat usnesení podle § 77 odst. 2 tr. ř. o propuštění zadržené osoby na svobodu, neboť zadržená osoba ve vazbě ještě není, takže z ní nemůže být ani propuštěna. Stížnost do usnesení podle § 77 odst. 2 tr. ř. o propuštění zadržené osoby na svobodu by tedy nemohla mít suspenzivní účinek. To je zřejmé i z 24 hodinové lhůty, kterou Listina (čl. 8 odst. 3 *in fine*) i trestní řád (§ 77 odst. 2, věta první) stanoví pro rozhodnutí soudce o zadržené osobě, která mu byla předána. Pokud by proti jeho usnesení o propuštění zadržené osoby na svobodu byla přípustná stížnost, nemohla by na jedné straně mít suspenzivní účinek, ovšem na druhé straně je prakticky vyloučeno, aby stížnostní soud v tomto časovém limitu o ní stihl rozhodnout. Zadržená osoba by proto tak jako tak musela být propuštěna na svobodu a do vazby by mohla být vzata až po rozhodnutí stížnostního soudu, tedy až za několik dnů, spíše však týdnů. Tím by však účel vazby mohl být negován, neboť obviněný by se v tomto mezidobí mohl chovat způsobem předpokládaným v ustanovení § 67 písm. a), b), c) tr. ř. a mařit tak dosažení účelu trestního řízení (§ 1 odst. 1 tr. ř.). Jeho vzetí do vazby po rozhodnutí stížnostního soudu by tak většinou již postrádalo smysl, neboť to jednání směřující k maření proti němu probíhajícího trestního řízení, v němž mu mělo být vazbou zabráněno, by v tomto mezidobí již provedl.

Nepřípustnost stížnosti proti tomuto rozhodnutí není ani porušením principu „rovnosti stran“ (rovnosti zbraní), kterým je spravedlivý trestní proces ovládán (srov. § 6 odst. 1 Úmluvy Rady Evropy o ochraně lidských práv a základních svobod). Tento princip totiž nelze chápat tak, že jedné procesní straně je přiznáno právo opravného prostředku do jedné formy rozhodnutí určitého typu a

protistraně do jeho opačné formy, nýbrž tak, že obě tyto procesní strany budou mít buď v zásadě stejné právo obě formy rozhodnutí napadat opravnými prostředky, anebo, pokud jde o rozhodnutí, proti němuž není takový opravný prostředek přípustný, nebude mít právo jeho podání žádná z těchto protikladných procesních stran. Nepřípustnost stížnosti do usnesení podle § 77 odst. 2 tr. ř. o propuštění zadržené osoby na svobodu (kterou by jinak mohl podat jen státní zástupce) proto odpovídá i správné interpretaci principu rovnosti stran.

Rovněž námitka, že soudce rozhodující v přípravném řízení podle § 77 odst. 2 tr. ř. o propuštění zadržené osoby na svobodu je vzhledem k ustanovení § 30 odst. 2, věta druhá, tr. ř. po podání obžaloby vyloučen z vykonávání úkonu trestního řízení, je lichá. Toto vyloučení se podle citovaného ustanovení vztahuje jen na soudce, který rozhodoval o vazbě osoby, na niž byla poté podána obžaloba. Jestliže však usnesení podle § 77 odst. 2 tr. ř. o propuštění zadržené osoby na svobodu není rozhodnutím o vazbě, zmíněný důvod vyloučení se na takového soudce nevztahuje. Shodný názor na tuto otázku zastává i Evropský soud pro lidská práva, podle jehož judikatury „... pouhá skutečnost, že stejný soudce učinil již rozhodnutí před procesem, zejména pokud jde o předběžné zadržení, nemůže být důvodem k obavám o jeho nestrannosti“ (rozsudek ve věci Hausschildt z r. 1989, A-154, který byl uveřejněn ve Výběru z rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva č. IV/1995 na str. 14 a násl. v anglickém znění a českém překladu).

Podobně je třeba odmítnout i další vpředu uvedenou námitku komparující toto rozhodnutí a stížnost proti němu s ustanovením § 116 odst. 2 tr. ř. Usnesení o propuštění zadržené osoby na svobodu podle § 77 odst. 2 tr. ř. a usnesení o nařízení pozorování obviněného ve zdravotnickém ústavu podle § 116 odst. 2 tr. ř. jsou rozhodnutími zcela rozdílného významu a povahy, čemuž odpovídá i jejich zařazení v různých hlavách trestního řádu. Z přípustnosti stížnosti proti druhému z nich, která má dokonce odkladný účinek, nelze proto dovozovat, že stížnost by měla být přípustná i proti prvnímu z těchto rozhodnutí.

Některé ze soudů zastávajících názor, že proti usnesení podle § 77 odst. 2 tr. ř. o propuštění zadržené osoby na svobodu není stížnost přípustná, také právem připomněly, že připuštění této stížnosti by bylo nelogické i proto, že soudu předcházející orgány činné v trestním řízení (vyšetřovatel, státní zástupce) mohou zadrženou osobu samy propustit na svobodu, a to pouhým opatřením, tj. bez rozhodnutí v pravém slova smyslu, za které však nesou odpovědnost (§ 76 odst. 4, § 77 odst. 1 tr. ř.). Tím spíše (*argumentum a fortiori*) by tento důraz na důvěru a odpovědnost orgánu činného v trestním řízení rozhodujícího s konečnou platností o propuštění zadržené osoby na svobodu, měl být položen na verdikt nezávislého a nestranného soudu.

Všechny použitelné druhy výkladu a logické argumenty tedy svědčí pro správnost v současné době výrazně převažující soudní praxe, že usnesení podle § 77 odst. 2 tr. ř. o propuštění zadržené osoby na svobodu není rozhodnutím o vazbě podle § 74 tr. ř., takže proti němu ani není přípustná stížnost.

Tento výklad a argumenty však nelze vztáhnout na rozhodnutí o nahrazení vazby podle § 73 odst. 1 tr. ř. zárukou nebo slibem, či peněžitou zárukou podle § 73a tr. ř. Nikoli náhodou zákonodárce tyto instituty systematicky zařadil do 1. oddílu IV. hlavy trestního řádu nazvané „Vazba“ a upravující proto řízení a různé formy rozhodnutí o vazbě. Na rozdíl od „čistého“ rozhodnutí podle § 77 odst. 2 tr. ř. o propuštění zadržené osoby na svobodu, kdy soud neshledal ani jeden z důvodů vazby podle § 67 písm. a) - c) tr. ř., v případech uvedených v § 73 resp. v § 73a tr. ř. tyto důvody shledal. Vazba obviněného tedy v těchto případech důvodná je, návrh státního zástupce na její uvalení je opodstatněný. Zadržená osoba však je přesto propuštěna na svobodu, protože vazba byla - v souladu s jejím pojetím jako *ultima ratio* - nahrazena některým ze surogátů uvedených v § 73 tr. ř. (záruka sdružení, popř. důvěryhodné osoby za další chování obviněného, či písemný slib obviněného, že povede řádný život) nebo v § 73a tr. ř. (peněžitá záruka). Je případné, že právě za tato dvě ustanovení o náhradě jinak důvodné vazby je řazeno ustanovení § 74, které jako prakticky závěrečné

ustanovení tohoto oddílu nazvaného „Vazba“ ve svém 1. odstavci zakotvuje právo obou kontradiktorních procesních stran podat proti jakémukoli rozhodnutí podle tohoto oddílu stížnost. Z logiky věci však vyplývá, že součástí tohoto „vazebního oddílu“ nemůže být usnesení soudu podle § 77 odst. 2 tr. ř. o propuštění zadržené osoby na svobodu, které se svojí podstatou neliší od rozhodnutí (přesněji řečeno opatření) vyšetřovatele resp. státního zástupce o propuštění takové osoby na svobodu a organicky proto patří do dalšího oddílu této hlavy o zadržení.

Je tudíž možné uzavřít, že správná je praxe té (byť nevýrazné) většiny soudů, které proti usnesení o nahrazení vazby zárukou nebo slibem podle § 73 tr. ř., nebo peněžitou zárukou podle § 73a tr. ř., stížnost připouštějí, i když - vzhledem k obsahu již vzpomenutých článku 8 odst. 3 Listiny a ustanovení § 141 odst. 4 a § 74 odst. 2 tr. ř. - nemá odkladný účinek.

Správné interpretaci těchto ustanovení trestního řádu o zajištění osoby, proti které se vede trestní řízení, proto neodpovídá nejen praxe těch soudů, které proti usnesení podle § 73 a § 73a tr. ř. nepřipouštějí stížnost, nýbrž i praxe těch soudů, které proti výroku o přijetí záruky nebo slibu (§ 73 odst. 1 písm. a/, b/) nebo peněžitě záruky (§ 73a odst. 1) stížnost sice připouštějí, ale o propuštění těchto zadržovaných osob pak rozhodují dalším výrokem podle § 77 odst. 2 tr. ř. a do tohoto výroku již stížnost nepřipouštějí. V uvedených případech aplikace ustanovení § 77 odst. 2 tr. ř. nepřichází vůbec v úvahu, neboť platí pro jiné situace - kdy soud žádné důvody vazby u obviněného neshledal a nemohl se proto ani zabývat jejím nahrazením způsoby uvedenými v § 73, resp. 73a tr. ř. Obě posledně uvedená ustanovení obsahují rovněž všechny podmínky pro rozhodnutí o propuštění zadržené osoby, takže soud vystačí s aplikací toho kterého z nich jak v (dílčí) otázce přijetí záruky nebo slibu či kauce, tak i v otázce propuštění zadržené osoby na svobodu, které je nutným důsledkem pozitivního rozhodnutí této první otázky. Ať již jsou tyto dvě otázky rozhodovány jedním výrokem (což je vhodnější) nebo dvěma výroky, jsou od sebe neoddělitelné, takže je vyloučeno, aby u každé z nich platil jiný režim opravných prostředků. Tento rozdílný režim konečně odporuje i logice věci, neboť je protismyslné, aby státní zástupce např. neměl právo stížnosti do výroku rozhodnutí soudu o propuštění zadržené osoby na svobodu, ale mohl tuto stížnost podat do výroku o přijetí písemného slibu, když právě v důsledku jeho přijetí nemohl soud rozhodnout jinak, než propustit zadrženou osobu na svobodu.